

spørgsmaal i denne Sag. Det ærede Medlem afkræftede ikke min Paavisning i Gaar af, at dette Ministerium ikke er et Folketingsministerium, ikke et socialdemokratisk Ministerium — det have vi Socialdemokrater ikke krævet, før vi en Gang blive Flertal her —, men at det ikke er et Folketingsministerium i den Forstand, hvori Demokratiet i mange Aar har krævet det, et Ministerium, som skulde gøre det til sin Livsopgave at føre Folketingets og derigennem Folkets Flertals Villie igennem ogsaa mod Landstinget, hvis det skulde gøres nødvendigt. En saadan Kampolitik overfor Landstinget har dette Ministerium ikke fulgt, og vil det efter sit Program ikke følge. Det vil følge, hvad det kalder en Forhandlingspolitik mellem Tingene, noget lignende, som Reedtz-Thott proklamerede. Reedtz-Thott brugte Udtrykket Kræfternes Parallelogram, den nuværende Konseilspræsident brugte Udtrykket, at Villierne skulde bøje sig sammen. Dette er i Virkeligheden det samme, det er altsaa Rigsdagsparlamentarismen, som er kommen til Orde gennem dette Ministerium, og et Kabinetsspørgsmaal fra dette Ministerium maa derfor stilles til Rigsdagen. Jeg har ikke sagt: Landstinget, jeg sagde det ikke i min Tale, og det er en Misforstaaelse, naar det ærede Medlem hele Tiden i mine Udtalelser til Konseilspræsidenten vilde udlægge det saadan. Jeg opfordrede Regeringen til her gennem sine Ord ved Sagens Behandling at vise, at det var Alvor, at denne Sag skulde gennemføres, og at Ministeriet vilde sætte sin Tilværelse ind paa denne Sag, for at dens lunkne og ligegyldige Venner og dens aabne og hemmelige Modstandere i begge Ting kunde vide, at det var Alvor, og at Regeringen ikke inderst inde vilde være glad eller i hvert Fald ligegyldig, hvis Sagen skulde strande paa, at de to Tings Flertal enedes om at blive uenige. Det var mine Ord, dem fastholder jeg, og jeg tror, at de ere fuldt berettigede. Jeg tror ikke, de paa nogen Maade skade eller lægge Sagen Hindringer i Vejen. Det ærede Medlem for Assens (Berntsen) vilde paastaa, at det snarere var mig, der lagde Hindringer i Vejen ved at trække Forhandlingerne i Langdrag; jeg havde talt saa længe og haft Ordet for saa mange korte Bemærkninger. Det er jo ogsaa en søgt Misforstaaelse, en søgt Agitation mod os. Om Sagens første Behandling her varer en halv Dag mere eller mindre, spiller jo ingen som helst Rolle, det ved det ærede Medlem godt.

Nej, det, det kommer an paa, er Udvalgsarbejdet, hvor man ikke regner i Dage, men Uger. Det er det, det gælder, og der var det, jeg advarede mod al Tendens til at trække Sagen i Langdrag. Det ærede Medlem ved jo godt, at et Par Talere, en halv Dag mere eller mindre her ved første Behandling spille ingen Rolle. For øvrigt vil jeg gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at medens der fra hans Parti har talt to, medens der fra Højre har talt tre, har der fra Socialdemokratiets Side kun talt een og fra det radikale Partis Side ogsaa kun een. Altsaa det radikale Parti og Socialdemokratiet have ved kun at sende een Taler i Ilden gjort ikke saa lidt for at forkorte Forhandlingerne og vist et Eksempel, som de andre Partier, i hvert Fald de moderate og Højre, ikke kunne rose sig af.

Det ærede Medlem for Assens (Berntsen) mente, at hvis han virkelig havde til Hensigt at spænde Ben for Regeringen i denne Sag, maatte jeg være ham taknemmelig derfor. Nej, det er ikke Socialdemokratiets Hensigt eller Opgave at spænde Ben for Regeringen i Sager, hvor Regeringen dog sely om vi ikke kunne billige Formene, hvori den har forelagt Sagen, alligevel ønsker at løse en Sag, som netop vi i Foraaret opfordrede den til at løse. Det manglede bare, at naar vi selv opfordrede en Regering, ligemeget hvilken, til at fremme en Sag, som vi nærede Interesse for, at vi da skulde søge at spænde Ben for Regeringen. Nej, Socialdemokratiets Politik og dets Opposition mod Regeringen er, som den altid har været, og som den fremdeles vil blive, en loyal Opposition; der kan maaske være andre, der kunne ønske at spænde Ben for Regeringen, men vi fra vor Side ønske det ikke, og allermindst i denne Sag, som for os er en Livssag af allerførste Rang. Men naar jeg talte i lidt bittre — det ærede Medlem mente lidt for bittre og skarpe Ord overfor det ærede Medlem og hans Parti om denne Sag, var det med velberaad Hu, fordi jeg gennem det ærede Medlems Tale havde mærket en Kølighed overfor Sagen, der gjorde, at jeg fandt mig beføjet til at vende mig særlig mod det ærede Medlem og hans Parti og ligeledes mod Højres Repræsentanter, endnu skarpere, fordi jeg mener, at der er endnu stærkere Modstand mod Sagen fra deres Side. Det maa være Socialdemokratiets Opgave ved denne Sag, som for os er en Livssag — det er den ogsaa for andre, men for os er den det i højeste Grad —, at Vælgerne faa lige